

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 r we Wrocławiu

sprawy z powództwa Musiał i (...) - Doradcy (...) we W.

przeciwko W. D.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2014 r. (data stempla pocztowego) strona powodowa Musiał i (...) - Doradcy (...) z siedzibą we W. wniosła powództwo przeciwko W. D. o zapłatę kwoty 3 038, 74 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 2 724,36 zł od dnia 02 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- 314,38 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto strona powodowa zażądała zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa wskazała, iż w dniu 02 stycznia 2010 r. zawarła z pozwanym umowę o pracę, zgodnie z którą pozwany zobowiązał się do świadczenia pracy na stanowisku konsultanta do spraw podatkowych. Następnie strony kontynuowały stosunek pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę z dnia 01 stycznia 2011 r. Ponadto strona powodowa zawarła z pozwanym umowę o skierowanie pracownika na odbywania aplikacji radcowskiej, w związku z czym pracodawca wyraził zgodę na partycypowania w jej kosztach w zamian za to, że pozwany w terminie 3 lat od ukończenia aplikacji nie rozwiąże umowy o pracę. W przypadku zerwania postanowień umowy, strony ustaliły, iż pozwany będzie zobowiązany do zwrotu kosztów aplikacji radcowskiej. W dniu 29 kwietnia 2014 r. strona powodowa otrzymała od pozwanego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, w następstwie czego zobowiązała powoda do zwrotu kwoty za cały okres odbycia aplikacji pomniejszony o okres przepracowany po ukończeniu aplikacji liczony od dnia wykreślenia jego osoby z listy aplikantów, to jest od dnia 30 czerwca 2014 r. Strona powodowa wskazała, iż wezwała pozwanego do zapłaty należności w łącznej wysokości 14 011,00 zł. Jednocześnie strona powodowa wskazała, iż pozwany pismem z dnia 01 sierpnia 2014 r. dokonał potrącenia należności kwoty 11 286,64 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia dodatkowego i należności za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W ocenie strony powodowej należna dla niej po potrąceniu kwota wynosi 2

724,36 zł. Jednocześnie strona powodowa wskazała, iż pozwany pozostaje w zwłoce ze zwrotem kwoty 2 724,36 zł za okres od 31 maja 2014 r. do dnia 01 sierpnia 2014 r. to jest w okresie kiedy pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu.

W dniu 09 października 2014 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił całość żądania objętego pozwem wniesionym przez stronę powodową.

W dniu 28 października 2014 r. pozwany W. D. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wskazał, iż nie zgadza się z dokonaną przez stronę powodową kwalifikacją postanowień umowy. W ocenie pozwanego postanowienia umowy odnoszą się do dnia ukończenia aplikacji, co nastąpiło z dniem 31 grudnia 2013 r. Pozwany wskazał, iż dopiero z dniem 31 lipca 2014 r. doszło do rozwiązania umowy o pracę oraz że żądana przez stronę powodową kwota winna podlegać pomniejszeniu o okres liczony od stycznia 2014 r. do dnia 31 lipca 2014 r. tj. zgodnie z postanowieniami umowy proporcjonalny do okresu przepracowanego po ukończeniu aplikacji, tj. 7 miesięcy. W ocenie pozwanego roszczenie strony powodowej zostało w całości wyczerpane na skutek dokonanego w dniu 10 sierpnia 2014 r. potrącenia należnego pozwanemu wynagrodzenia, w tym wynagrodzenia za pracę za miesiąc sierpień 2014 r. z należnościami strony pozwanej z tytułu poniesionych kosztów aplikacji. Odnosząc się żądania odsetek pozwany wskazał na ich błędne wyliczenie albowiem wymagalność powstała w dniu rozwiązania stosunku pracy 31 lipca 2014 r. Dodatkowo pozwany wskazał, że w wezwaniach do zapłaty sformułowanych przez stronę jako termin zapłaty wskazano 01 sierpnia 2014 r. zatem powyższa data stanowi dzień wymagalności roszczenia strony powodowej.

Na skutek prawidłowo wniesionego sprzeciwu przez pozwanego nakaz zapłaty utracił swoją moc.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podniosła, że pozwany nie wykazał w żaden dokładny sposób jakie kwoty kompensuje i jednocześnie wskazał, że jeżeli pozwany podnosi zarzut potrącenia winien zrobić to w procesie w stosownym oświadczeniu. Nadto strona powodowa wskazała, iż dokonała na rzecz pozwanego płatności z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres od kwietnia 2014 r. do dnia lipca 2014 r. Strona powodowa podniosła, iż nie posiada wiedzy o żadnych innych rozliczeniach stron ani kompensatach zaś oświadczenie z dnia 01 sierpnia 2014 r. nie powoduje wygaśnięcia roszczenia, a jedynie je zmniejsza. Jednocześnie strona powodowa wskazała, iż pozwany pozostawał w zwłoce od dnia następującego pod dniem w którym powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. W ocenie strony powodowej pozwany dokonał samowolnej interpretacji treści umowy myląc ukończenie aplikacji z ukończeniem szkolenia. Strona powodowa wskazała, iż orzecznictwo Sądu Najwyższego potwierdza, iż status aplikanta ulega zakończeniu z chwilą wykreślenia z listy aplikantów. Strona powodowa podkreśliła, że interpretacja umowy łączącej stron powinna nastąpić z uwzględnieniem woli stron i celu umowy. Strona powodowa zaznaczyła, iż celem umowy było niejako „oddanie” nakładu pracy w postaci profesjonalnej pracy po zakończeniu szkolenia.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2014 r. pozwany wskazał, iż w jego ocenie strona powodowa zaakceptowała skutki potrącenia, albowiem przelał pozwanemu kwotę zgodnie z oświadczeniem z dnia 01 sierpnia 2014 r. Jednocześnie powód odnosząc się interpretacji umowy dokonanej przez powoda podkreślił, że spór odnosi się do ustalenia momentu w którym pozwany był zobowiązany do zwrotu powodowi kosztów aplikacji. Pozwany wskazał, iż łącząca go z pozwanym umowa nie nakładała na jego osobę podejścia do egzaminu radcowskiego, a nie istniały jakiegokolwiek przeszkody aby po ukończeniu aplikacji mógł w sposób profesjonalny świadczyć pracę na rzecz strony powodowej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. D. był zatrudniony u strony powodowej Musiał i (...) – Doradcy podatkowi spółka partnerska we W. od dnia 02 stycznia 2010 r. - początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od dnia 01 stycznia 2011 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku konsultanta do spraw podatkowych.

Dowód: umowa o pracę z dnia 02.02.2010 r. k. 60- 65, umowa o pracę z dn. 01.01.2011 r. k. 43-48, aneks do umowy o pracę k. 38 – 42.

W dniu 01 stycznia 2011 r. działająca w imieniu strony powodowej J. M. zawarła z pozwanym W. D. umowę o skierowanie pracownika do odbywania aplikacji.

W ramach w/w umowy W. D. zobowiązał się do podniesienia kwalifikacji zawodowych przez odbycie aplikacji radcowskiej począwszy od 01 stycznia 2011r., która będzie trwać 3 lata, a strona powodowa zobowiązała się min. do pokrycia opłaty rocznej z tytułu odbywania aplikacji radcowskiej.

Zgodnie z § 6 powyższej umowy pozwany zobowiązał się min. do dostarczenia pracodawcy po ukończeniu aplikacji odpisu dokumentu poświadczającego tą okoliczność.

Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy pracownik który po uiszczeniu przez pracodawcę jakiegokolwiek opłaty, w trakcie trwania aplikacji oraz w terminie 3 lat od jej ukończenia:

- a) rozwiąże stosunek pracy z pracodawcą za wypowiedzeniem,
- b) z którym pracodawca rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia,
- c) rozwiąże stosunek pracy z pracodawcą bez wypowiedzenia w sposób nieuzasadniony,

zobowiązany będzie do zwrotu całości opłat, poniesionych przez pracodawcę na podstawie umowy w związku z odbywaniem aplikacji.

Wysokość kosztów podlegających zwrotowi na podstawie ust. 2 w/w § 7 podlega proporcjonalnemu zmniejszeniu w stosunku do okresu przepracowanego przez pracownika po ukończeniu aplikacji.

Dowód: umowa o skierowanie pracownika do odbywania aplikacji k. 49-53.

W. D. odbył aplikację radcowską w Okręgowej Izbie Radców Prawnych we W. w okresie od dnia 01 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r.

Dowód: zaświadczenie z dn. 02.01.14 r. k. 90, uchwała nr 91/9/2014, Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej k. 91-12.

W. D. uchwałą z dnia 10 czerwca 2014 r. Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. został skreślony z listy aplikantów radcowskich, a następnie oddzielną uchwałą wpisany na listę radców prawnych.

Dowód: pismo z dn. 16.09.2014 r. k. 14.

W dniu 29 kwietnia 2014 r. W. D. złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzeniem, która uległa rozwiązaniu z dniem 31 lipca 2014 r.

Dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę k. 37, świadectwo pracy k. 100-101.

Strona powodowa uiszczała należności z tytułu opłaty szkoleniowej za odbywanie aplikacji radcowskiej przez pozwanego za okres trzech lat w łącznej wysokości 14 011,00 zł.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego k. 22-34.

Pismem z dnia 12 maja 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zwrotu poniesionych kosztów odbywania aplikacji w wysokości 14 011,00 zł nie później niż do dnia 30 maja 2014 r.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany wskazał, że odbywała aplikację radcowską w okresie od dnia 01 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r., a żądana przez stronę powodową kwota winna ulegać proporcjonalnemu zmniejszeniu stanowiąc 29 część z 36 żądanej kwoty tj. winna stanowić jedynie kwotę 11 286, 64 zł.

Dowód: wezwanie z dn. 12.05.14 r. k. 59, odpowiedź na wezwanie k. 58.

Pismem z dnia 22 maja 2014 r. strona powodowa ponownie wezwała pozwanego do zwrotu poniesionych kosztów odbywania aplikacji w wysokości 14 011,00 zł nie później niż do dnia 01 sierpnia 2014 r.

Dowód: wezwanie z dn. 22.05.14 r. k. 55-57.

W dniu 01 sierpnia 2014 r. W. D. złożył stronie powodowej oświadczenie o potrąceniu wierzytelności strony powodowej w łącznej wysokości 8 596,09 zł na którą składają się:

- 6 820,00 zł tytułem wynagrodzenia dodatkowego za kwiecień 2014 r.,
- 189,47 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty wynagrodzenia za kwiecień liczonych od dnia 16 maja 2014 r.,
- 1 586, 62 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Ponadto powód złożył oświadczenie o potrąceniu z wynagrodzenia za pracę w lipcu powiększoną o odsetki ustawowe za okres od 01 sierpnia 2014 r. do dnia 10 sierpnia 2014 r. w łącznej kwocie 2 966,17 zł i wezwał stronę powodową do uregulowania wynagrodzenia za pracę w miesiącu sierpniu 2014 r. po powyższym potrąceniu w wysokości 300,83 zł.

Strona powodowa wypłaciła powodowi wynagrodzenie za pracę w miesiącu lipcu 2014 r. po pomniejszeniu o kwotę przedstawioną do potrącenia w ostatecznej wysokości 300,83 zł.

Dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 66-67, potwierdzenie przelewu na rachunek bankowy k. 115.

Strona powodowa wypłaciła powodowi wynagrodzenie za pracę za miesiące kwiecień 2014 r., maj 2014 r. i czerwiec 2014 r. w wysokości po 3000,00 zł miesięcznie.

Dowód: potwierdzenie przelewu na rachunek bankowy k.116-118.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy był bezsporny i opierał się na niekwestionowanych przez strony dowodach z dokumentów. Sąd oddalił wniosek dowodowy z przesłuchania świadka K. F. z uwagi na okoliczność, iż dowody z dokumentów w sposób dostateczny wyjaśniały okoliczności sprawy w zakresie, w jakim strony dokonały potrącenia wzajemnych wierzytelności. Przesłuchania w charakterze strony powodowej i pozwanej jako znajdujące pełne potwierdzenie w dowodach z dokumentów podlegały uwzględnieniu.

Istotą sporu pozostawała wykładania umowy o skierowanie do odbywania aplikacji radcowskiej zawarta między stronami w zakresie określenia „ukończenie aplikacji”.

Ustawodawca przewidział możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez pracowników definiując je jako zdobywanie lub uzupełnianie wiedzy i umiejętności przez pracownika z inicjatywy pracodawcy albo za jego zgodą (art. 103¹§ 1 k.p). Nadto wskazał, iż pracodawca zawiera z pracownikiem podnoszącym kwalifikacje zawodowe umowę określającą wzajemne prawa i obowiązki stron na piśmie. Umowa ta nie może zawierać postanowień mniej korzystnych dla pracownika niż przepisy kodeksu pracy. Ponadto ustawodawca zniósł obowiązek zawarcia umowy,

jeżeli pracodawca nie zamierza zobowiązać pracownika do pozostawania w zatrudnieniu po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych (art. 103⁴ k.p.).

W świetle powyższych uregulowań prawa pracy nie budzi wątpliwości, iż łącząca strony umowa stanowiła umowę dotyczącą podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Regulację wykładni umowy znajdują przez odpowiednie zastosowanie przepisy art. 65 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Zdaniem Sądu należało dokonać przede wszystkim wykładni literalnej umowy, będącej podstawową regułą wykładni interpretacyjnej, następnie zaś uzupełniająco wykładni funkcjonalnej i celowościowej, celem zinterpretowania całego kontekstu zawartej umowy.

Bezspornym jest to, że na mocy umowy strona powodowa zobowiązała się do pokrycia kosztów odbywania aplikacji radcowskiej (w dalszej części uzasadnienia nazywaną aplikacją) przez W. D., w zamian za uczęszczanie na zajęcia, zdawanie egzaminów wynikających z programu nauczania. Ponadto pozwany zobowiązał się do dostarczenia dokumentu poświadczającego ukończenie aplikacji.

Zgodnie z zapisem umowy § 7 ust. 2 podpunkt a umowy pracownik, który po uiszczeniu przez pracodawcę opłaty za aplikację aplikacji oraz w terminie 3 lat od jej ukończenia rozwiąże stosunek pracy z pracodawcą za wypowiedzeniem zobowiązany będzie do zwrotu całości opłat, poniesionych przez pracodawcę na podstawie umowy w związku z odbywaniem aplikacji. Wysokość kosztów podlegających zwrotowi podlega proporcjonalnemu zmniejszeniu w stosunku do okresu przepracowanego przez pracownika po ukończeniu aplikacji.

Strona powodowa w swoich twierdzeniach wskazywała na tożsamość określenia ukończenia aplikacji z utratą statusu aplikanta. W celu analizy powyższego należy sięgnąć do przepisów ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 , nr 637), która w art. 32 ust. 2 wskazuje, iż aplikacja radcowska rozpoczyna się 1 stycznia każdego roku i trwa trzy lata. Z kolei w ust. 4 wskazuje, iż aplikantowi, który odbył aplikację radcowską, właściwa rada okręgowej izby radców prawnych wydaje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia zakończenia aplikacji radcowskiej, zaświadczenie o jej odbyciu. Również regulamin odbywania aplikacji radcowskiej wskazuje, iż aplikacja radcowska trwa trzy lata, a rok szkoleniowy to okres pomiędzy 1 styczniem, a 31 grudniem danego roku.

Należy podkreślić, iż status aplikanta ulega zakończeniu z chwilą podjęcia uchwały wykreśleniu z listy aplikantów radcowskich, która zostaje min. podjęta po pozytywnym złożeniu egzaminu na radcę prawnego na stosowny wniosek zainteresowanego. Zauważyć należy, że w umowie (§ 6 ust. 2) strony wskazały, iż pozwany jest zobowiązany do dostarczenia dokumentu poświadczającego okoliczność ukończenia aplikacji, który interpretując w związku art. 32 ust. 4 powyższej ustawy, należy uznać za tożsamy ze wskazanym w ustawie zaświadczenie o ukończeniu aplikacji. Tym samym z celowościowego punktu widzenia, skoro pracodawca wymagał dokumentu poświadczającego ukończenie aplikacji, to było to potrzebne do ustalenia daty ukończenia aplikacji. W następstwie powyższego skoro w zaświadczeniu o ukończeniu aplikacji wskazano rok 2013 r. i mając na względzie iż rok szkoleniowy trwał do 31 grudnia 2013 r. to właśnie ten dzień należy uznać za datę zakreślającą ukończenie aplikacji. Ponadto powyższe znajduje także potwierdzenie w zapisie umowy wskazującego, iż aplikacja trwa trzy lata i rozpoczyna się od 01 stycznia 2011 r. (§ 3). Tym samym w ocenie Sądu fakt ukończenia aplikacji należy utożsamiać z odbyciem zajęć i zdaniem stosownych kolokwii opisanych szczegółowo w regulaminie odbywania aplikacji radcowskiej stanowiącego załącznik do uchwały nr 91/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 24 września 2014 r. a więc w okresie do końca roku szkoleniowego. Ubocznie należy wskazać, że powoływanie się przez stronę powodową na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r. I PK 185/11 (opubl. Lex) nie ma zastosowania do przedmiotowego stanu faktycznego albowiem to, że status aplikanta ulega zakończeniu z chwilą wykreślenia z listy aplikantów nie ma wpływu na okoliczność interpretacji, ujętego w umowie zawartej między stronami, określenia „ukończenie aplikacji”, albowiem należy wyraźnie odróżnić utratę statusu aplikanta i ukończenia aplikacji, które wiążą się z odrębnymi zdarzeniami. Osoba, która ukończyła aplikację nadal pozostaje aplikantem do momentu wykreślenia go z listy aplikantów.

Biorąc pod uwagę powyższe w ocenie Sądu interpretacja ukończenia aplikacji zaprezentowana przez stronę powodową jako wykreślenie z listy aplikantów radcowskich pozostaje w całkowitej sprzeczności z zapisami umowy oraz ustawy o radcach prawnych.

Zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej brać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Zgodny zamiar stron może się wyrażać w uzgodnieniu istotnych okoliczności bądź w samej umowie, albo poza nią np. w rokowaniach (zob. uzasadnienie wyroku SN z 2.12.2011 r., III CSK 55/11). Ustalając cel umowy w oparciu o art. 65 § 2 k.c. należy brać pod uwagę przede wszystkim cel zindywidualizowany, odnoszący się do konkretnej umowy uwarunkowanej określonymi interesami stron (zob. M. Safjan, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz do art. 1-449¹⁰. Tom I, pod red. K. Pietrzykowskiego, Legalis, komentarz do art. 65). Jednocześnie, interpretacji zgodnego zamiaru stron oraz celu zawarcia umowy nie można dokonywać zupełnie w oderwaniu od podstawowej zasady wykładni oświadczeń woli, a mianowicie zasady interpretacyjnej, zgodnie z którą czynność prawna wywołuje przede wszystkim skutki w niej wyrażone. Stanowi to konsekwencje zasady poszanowania autonomii woli stron (zob. M. Machnikowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. E. Gniewka i M. Machnikowskiego, Legalis, komentarz do art. 56). Tym samym, zgodny zamiar stron i cel zawarcia umowy, wyrażać mają przede wszystkim okoliczności jej zawarcia, których konsekwencją było zawarcie umowy o określonej treści.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie nie doszło do „dysensu”, czyli sytuacji w której strony zupełnie inaczej rozumieją zapis umowny dotyczący essentialia negotii umowy. Nie budzi wątpliwości obu stron, że pozwany w zamian za to, iż strona powodowa pokryła koszty za trzy lata odbywania aplikacji zobowiązał się do przepracowania u powodowej spółki takiego samego okresu 3 lat po jej zakończeniu. Także strony były zgodne do tego, iż na skutek rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przed upływem powyższego okresu pozwany był zobowiązany do zwrotu kosztów uiszczonych przez stronę powodową, z tym że koszty te ulegały proporcjonalnemu pomniejszeniu o okres przepracowany u strony powodowej po zakończeniu aplikacji. Łączna wysokość kosztów uiszczonych w tym celu przez stronę powodową wynosiła 14 011 zł.

Strona powodowa wskazywała, iż początek biegu trzech lat należy liczyć od dnia 10 czerwca 2014 r. (tj. podjęcia uchwały o skreśleniu pozwanego z listy aplikantów) i podkreślała, że od tego momentu pozwany był pracownikiem który może występować w imieniu klienta, pełnić substytucję. Powyższe w ocenie Sądu nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach ustawy o radcach prawnych albowiem zgodnie z art. 35¹ ust. 2 powód jako aplikant przez okres roku od daty zakończenia aplikacji wskazanej w zaświadczeniu o odbyciu aplikacji radcowskiej może zastępować radcę prawnego. Z zaświadczenia ukończeniu aplikacji wydanego w dniu 02 stycznia 2014 r. jednoznacznie wynika, iż pozwany odbył aplikację w okresie od 2011-2013 zatem zważając na datę zakończenia ostatniego roku szkoleniowego pozwanego miało to miejsce 31 grudnia 2013 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż faktyczna treść łączącej strony umowy, odpowiadała jej literalnemu brzmieniu, a określenie ukończenie aplikacji oznaczało ukończenie odbycia aplikacji przez pozwanego, co miało miejsce w dniu 31 grudnia 2014 r.

W ocenie Sądu powyższa interpretacja jest rozsądna i słuszna.

Gdyby przyjąć punkt widzenia strony powodowej, prowadziłyby to rażącego pokrzywdzenia pozwanego. Nie miał on obowiązku domyślać się tych elementów, które nie zostały w umowie wyrażone. Słusznie podnosi się w doktrynie, że nie jest możliwym ustalenie, co rzeczywiście autor oświadczenia woli miał na myśli, gdyż adresat czy też odbiorca zawsze będzie interpretował je z korzyścią dla siebie. W związku z czym treści oświadczenia woli należy nadać taki sens, jaki nadałby mu typowy odbiorca. Wobec czego, przyjąć należy, że oświadczenie woli ma taki sens, jaki nadałaby temu oświadczeniu osoba rozsądna, mająca takie same cechy istotne, co rzeczywisty adresat uwzględniając przy tym wykonywany zawód (zob. P. Sobolewski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. K. Osajdy, Legalis, komentarz do art. 65). Ponadto przy przyjęciu, iż dzień ukończenia aplikacji miałyby być liczony z chwilą podjęcia uchwały, to taka interpretacja umowy skutkowałaby tym, że nastąpiłoby niezależne od pozwanego wydłużenie początku biegu terminu

upływu 3 lat, gdyż podjęcie stosownej uchwały wymaga zebrania stosownych organów, które nie obradują w sposób regularny.

Mając powyższe na uwadze, należy następnie wskazać, że umowa o pracę łącząca strony uległa rozwiązaniu z dniem 31 lipca 2014 r. Zatem od momentu ukończenia aplikacji przez W. D. upłynęło od 31 grudnia 2013 r. do dnia rozwiązania stosunku pracy upłynęło siedem miesięcy, zgodnie z twierdzeniami pozwanego.

Mając to na uwadze, kwota 14 011 zł winna ulec proporcjonalnemu zmniejszeniu o siedem miesięcy w stosunku do obowiązku przepracowania przez pozwanego 36 miesięcy, tj. tak, jak twierdzi pozwany jedynie winien zwrócić stronie powodowej koszty aplikacji w proporcji 29/36.

W konsekwencji powyższego należna stronie powodowej kwota wynosi 11 286, 64 zł.

Istotnym jest to, że w dniu 01 sierpnia 2014 r. pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu z powyższej należności co do kwoty 8 596,09 zł na którą składała się należna mu od strony powodowej kwota 6 820,00 zł tytułem wynagrodzenia dodatkowego za kwiecień 2014 r., kwota 189,47 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty wynagrodzenia za kwiecień 2014 r. liczonych od dnia 16 maja 2014 r. i kwota 1 586, 62 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Nadto powód złożył oświadczenie o potrąceniu z wynagrodzenia za pracę w lipcu 2014 r. powiększoną o odsetki ustawowe za okres od 01 sierpnia 2014 r. do dnia 10 sierpnia 2014 r. w łącznej kwocie 2 699,17 zł.

W świetle powyższego łączna kwota wierzytelności pozwanego wobec strony powodowej wynosiła 11 295, 26 zł (8 596,09 zł + 2 699,17 zł).

Zatem to strona powodowa winna była zapłacić na rzecz pozwanego dodatkowo kwotę 300,83 zł (11 286, 64 zł -11 295, 26 zł) w celu całkowitego rozliczenia się przez nią jako przez pracodawcę z całości należności wynikających z łączącej strony umowy o pracę przysługujących pozwanemu jako pracownikowi, co zostało przez nią wykonane.

Nie budzi wątpliwości iż w świetle przepisów od art. 485 k.c. i następnego oświadczenie pozwanego o potrąceniu zostało ono złożone skutecznie i miało miejsce.

Dodatkowo zauważyć należy, że strona powodowa przyznała przedstawione przez pozwanego do potrącenia wierzytelności, a co więcej, w dniu 08 sierpnia 2014 r. uiściła na rzecz pozwanego kwotę 300,83 zł tytułując ją jako wynagrodzenie za lipiec 2014 r. zgodnie z oświadczeniem o potrąceniu. Zatem wobec akceptacji wierzytelności przedstawionych przez pozwanego należy uznać, że potrącenie zostało dokonane skutecznie.

Mając na uwadze, iż początek biegu terminu 3 letniego, w którym pozwany był zobowiązany do przepracowania u strony powodowej rozpoczął swój bieg w dniu 01 stycznia 2014 r. oraz to, że wzajemne wymagalne wierzytelności stron procesu podległy kompensacie w drodze potrącenia, Sąd doszedł do przekonania że pozwany w całości uczynił zadość roszczeniom powoda tym samym roszczenie strony powodowej podlegało w całości oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł. ustalonej na podstawie § 6 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. Nr 163, poz. 1349).